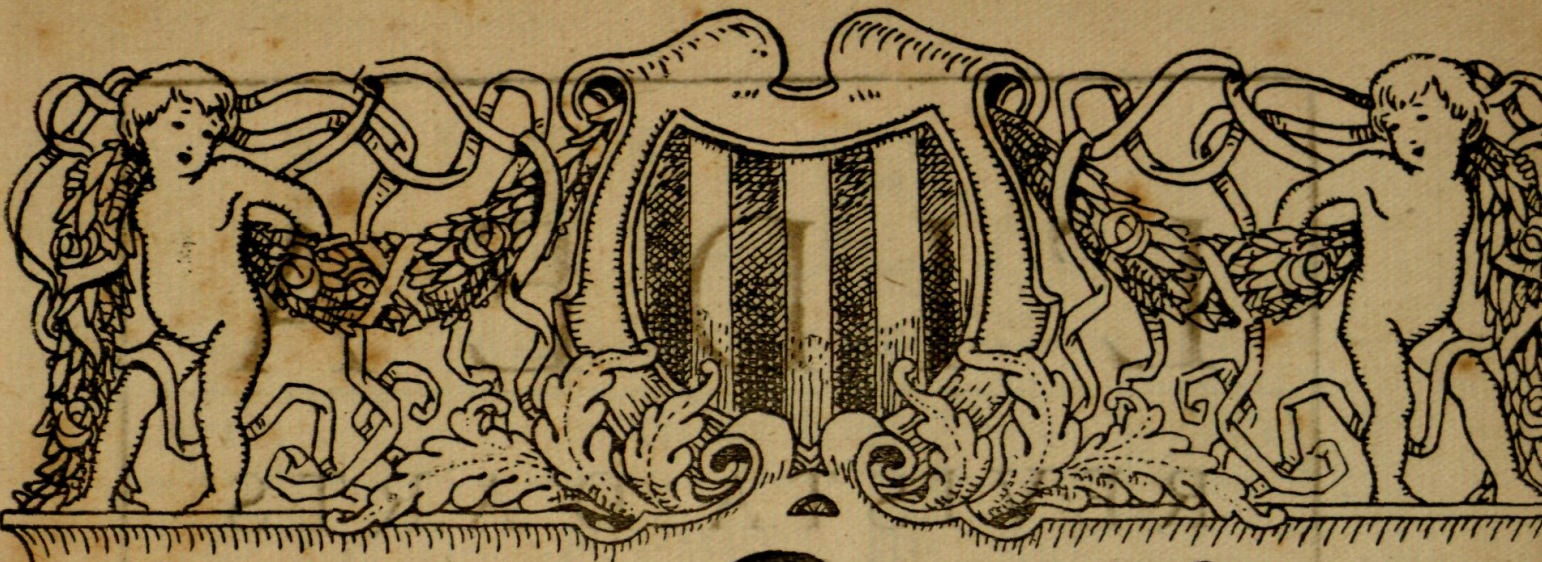
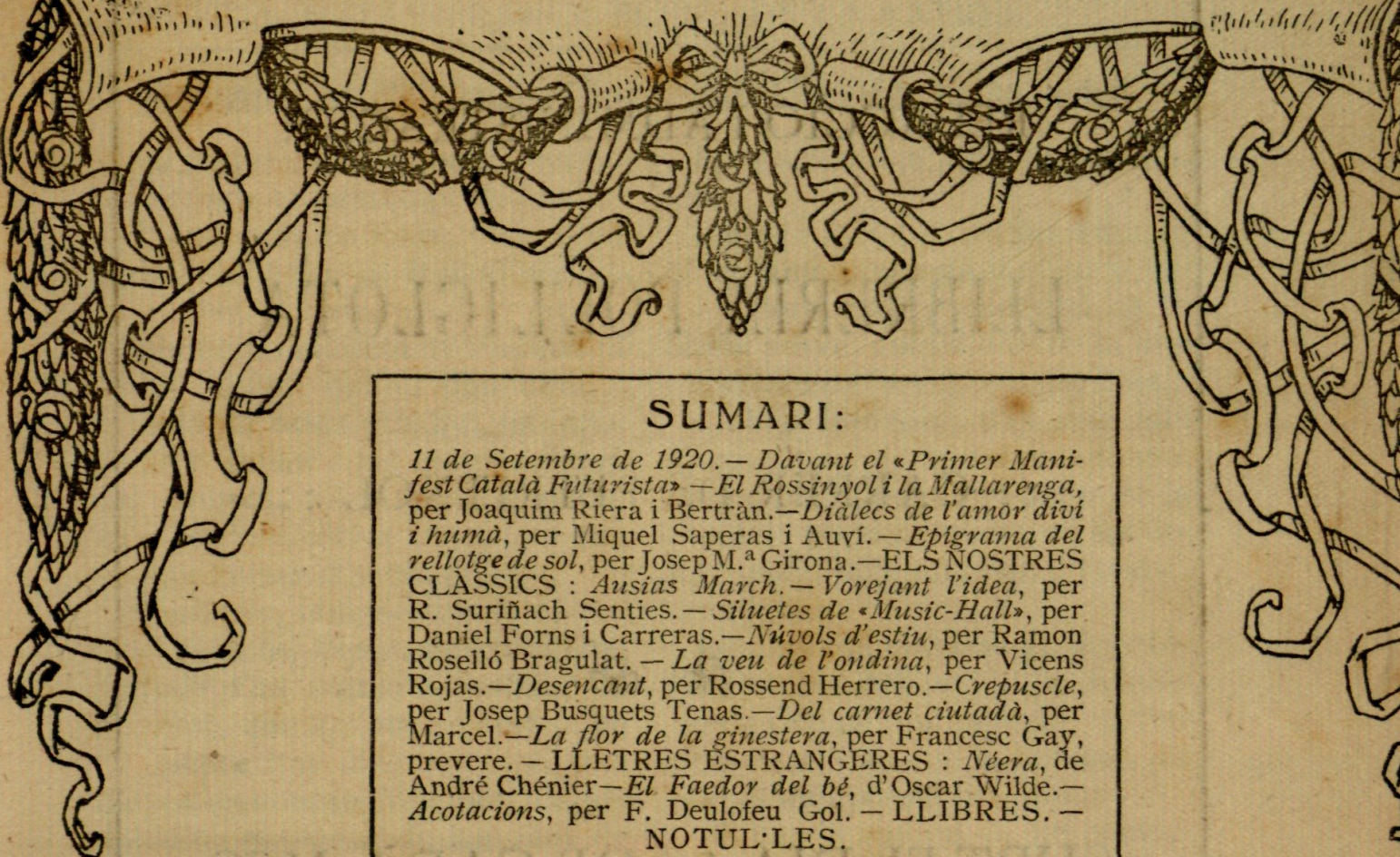

L'IDEA

SUMARI:

11 de Setembre de 1920. — Davant el «Primer Manifest Català Futurista» — *El Rossinyol i la Mallarenga*, per Joaquim Riera i Bertràn. — *Diàlegs de l'amor diví i humà*, per Miquel Saperas i Auví. — *Epigrama del rellotge de sol*, per Josep M.ª Girona. — **ELS NOSTRES CLÀSSICS**: *Ausias March*. — *Vorejant l'idea*, per R. Suriñach Senties. — *Siluetes de «Music-Hall»*, per Daniel Forns i Carreras. — *Núvols d'estiu*, per Ramon Roselló Bragulat. — *La veu de l'ondina*, per Vicens Rojas. — *Desencant*, per Rossend Herrero. — *Crepuscle*, per Josep Busquets Tenas. — *Del carnet ciutadà*, per Marcel. — *La flor de la ginestera*, per Francesc Gay, prevere. — **LLETRES ESTRANGERES**: *Néera*, de André Chénier. — *El Faedor del bé*, d'Oscar Wilde. — *Acotacions*, per F. Deulofeu Gol. — **LLIBRES**.

NOTUL·LES.

ANY 1.er

Núm. 2

Redacció i Administració:
EDITORIAL POL·LÍGLOTA
Carrer Petritxol : BARCELONA

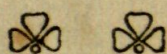
1.er Octubre
de 1920

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

40 cèntims
BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

L'IDEA

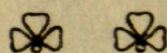
REVISTA D'ARTS

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

LLIBRERIA POL·LÍGLOTA

:: CARRER DE PETRITXOL ::

SURT EL DIA 1.ER DE CADA MES

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

L'IDEA

REVISTA D'ARTS

ANY I

1.er D'OCTUBRE DE 1920

NÚM. 2

11 DE SETEMBRE DE 1920

ELS CÀNTICS DEL POBLE CONGREGAT EN HOMENATGE A LA MEMÒRIA EXEMPLAR DEL MÀRTIR, ENFORTINT-NOS EN EL NOSTRE DALER PER A LA PROSSECUCIÓ DE L'OBRA EMPRESA, ENS HAN FET ENGUANY, PRESENTIR, JA EN INMINÈNCIA, L'ALLIBERANÇA PLENA DE LA PÀTRIA.

Davant el "Primer Manifest Català Futurista"

No gosariem, en la nostra joventut, defugir el mestratge de qualsevol tendència en l'Art, endreçada a deixondir-nos la fruïció d'emocions belles inconegudes; però, sempre ens sentirem en l'esperit la virior serena que'ns duu avui a blasmar la tasca dels qui, en invocació constant a les normes sàbies del progrés, volen imposar arreu aqueixa preceptiva novíssima que és dita Poesia d'Avantguarda.

Nosaltres, tampoc sabem entendre l'obra del Poeta, sinó com l'expressió d'un sentiment sublim de dignitat, que no podem trobar en la insinceritat d'aquells, qui sostenen les concepcions llurs a la sadollança generosa de les deus de suprema harmonia perennalment inestroncables.

L'ahir, més que no el present i l'avenir, és fecunda inspiració de Poesia.

La recordança dels temps passats.

L'enyor ja presentit per a demà, de la benaurança d'ara.

La florescència perpetua de la lírica, pervé, només, que de la originalitat en el sentiment del Poeta.

L'obra futurista, n'és mancada d'aquesta sensibilitat eminentment subjectiva, que per reflexió de la sensació poètica, infond, en les coses, totes, una existència vivida i complexa.

Homer, lloà els rems de la victòria, encomanant-te'ls-hi la irradiació de vida de l'entusiasme que tornava insensibles a la lassitud els braços dels remaires grecs.

És per la vigoria de les conviccions que hom assoleix el triomf.

Serà també amb la força de la fe en la nostra causa, com lliurarem la Pàtria.

L'ultraïsme, desnú de tota nació

ideal d'estètica, és només que l'infantament malaltic d'unes intel·ligències afeblides per la febrilitat intensa de la vida en la civilització moderna.

Nosaltres, alliberats d'aquesta influència entorpidora, romandrem, encara, fidels als dogmes immutables de la Forma clàssica, dient, amb En Josep Enric Rodó : ...
• que cualquier manifestación de la humana naturaleza, haya de contenerse hasta el fin de las generaciones, dentro de cierto número de sentimientos fundamen-

• tales y eternos, aunque el último poeta muera cantando lo que el primero cantó en la niñez florida del mundo, siempre cada sentimiento, tomará del alma individual en que aparezca, no sólo el sello del tiempo y de la raza, sino también el sello de la personalidad y siempre el poeta, de genio al convertir en imágenes la manera como se manifiesta un sentimiento en su alma, sabrá hacer sensible ese principio de individuación, esa originalidad personal del sentimiento.»

EL ROSSINYOL I LA MALLARENGA

Mestre Rossinyol,
 esgranant com sol,
 sa galant musica,
 una nota ha errat
 (qüestió d'un bemol
 o d'un sostingut,
 el cas ha sigut
 que una mica mica
 ha desafinat.)

La Mallarengota
 per allí embrancada,
 (que cap bella nota
 treu a concertada,
 que jamai afina)
 fa del mestre riota
 i així exclama :

—Oh quina
 gran ensopegada.—

Clísa-la el cantaire,
 i, adoptant un aire
 compungit, suau,
 diu a la reptaire :

—Reconèixe em plau
 justa ta advertència,
 i ara, en penitència
 de pecat tan greu,
 com per mèrit teu,
 dóna'm ocasió,
 que em serà fortuna,
 d'alabar-te'n una
 sola afinació.

JOAQUÍM RIERA I BERTRÁN.

UAB
 i Hemeroteca General

DIÀLECS DE L'AMOR DIVÍ I HUMÀ

ANIMES FEMENINES

CARME. Maria!

MARIA. Carme!

CARME. I doncs, que tal?

MARIA. És estrany, que tú, que sempre vius tan ocupada, hakis tingut un petit moment per a dedicar-me'l.

CARME. Ja saps, amiga meva, que mai em deixan aquestes senyoretes que viuen sols amb l'il·lusió d'anar sempre a la moda. Diuen que jo ho faig tan bé, que imito els models vinguts de París a les mil meravelles, que soc una modista com poques n'hi han...

MARIA. Ja sé que arreu on parlen de tú en diuen alabances.

CARME. I saps per què? Doncs perquè no faig lo que em dicta el cor i visc esclavitzada a satisfer els capricis dels demés. Agafo l'agulla i voldria donar un punt aquí... i m'és impossible; fóra massa senzill. Tinc l'estimada a la mà i amb els ulls segueixo una línia en la retallada... emprò els dits saben massa el camí que és precis recórrer perquè no sigui massa decent... Vetaquí perquè soc la meravella de les modistes amb tot i que faig traició als meus bons sentiments essent-ho.

MARIA. Pobre Carme, tens raó; el món és aixís. Prou com-

prenc que el teu ideal és ben lluny d'aquestes petiteses mundanals, emprò, no pots negar-me que al trobar-te aquí amb mí, amb la teva mellor amiga, oblides l'amargor d'aquelles hores pesantes... i aquesta intimitat que els nostres cors assaboreixen et fan ditxosa.

CARME. Sí, sí, Maria, sí; parlem de les nostres cosetes; digues, quant temps fa que no ens havíem vist?

MARIA. Tal volta mig any.

CARME. ¡Mig any! Déu meu, com passa el temps. I no em trobes més vella?

MARIA. I ara!

CARME. Oh, veuràs, he plorat molt.

MARIA. Tú has plorat? I per què? Digues.

CARME. Perquè cada sotrac del món és un mar de llàgrimes per les ànimes bones.

MARIA. Que ha passat?

CARME. Et recordes de Sor Neus?

MARIA. Sí, és blanca com els coloms que tan la volen.

CARME. És morta.

MARIA. ¡Morta!

CARME. Sí, amiga meva.

MARIA. Pobre Sor Neus! Recordo quan en el pensionat corriem pels jardins floreixents i sempre reia, ella, i en els seus llavis hi havia tot un esclat de prometen-
ces divines. Que bé li es-

quèia aquella túnica tota blanca! Semblava una imatge transparenta feta de bocins de cel i petons d'infant.

CARME. I morí a les meves mans, la pobre. En aquell moment vaig comparar el món i ses mentides amb aquella pau i dolcesa de les que viuen per a estimar a Déu. Quina suavitat i quin alé de roses fresques en aquella cambra.

MARÍA. Fou ella qui et demanà?

CARME. Sí, ella; tal volta volgué que una deixebra seva, la més estimada del seu cor, després de tú, aprengué a morir com una santa.

MARÍA. I no et parlà de mí, Sor Neus?

CARME. Que si m'en parlà! Força. I és per ço que he vingut, Marí, que em digué que mai t'oblidés a tú, que eres una viola la més preuada en la munió del pensionat.

MARÍA. Sor Neus! (plora).

CARME. Ella sabia pla bé que et servaves com llavors, que aquella olor de flor boscana que esbandies quan eres una nena, encara amaraba la teva ànima pura. Que no et veies com jo, tractant aquest món tan fals, on tot és vanitat; que comprenia que ta vocació era tota per Déu... ¡que series Sor com ella!

MARÍA. Carme!

CARME. És veritat això, amiga?

MARÍA. Sí; la pau d'aquell claustre

m'havia fascinat; quan Sor Neus besaba les colomes jo hauria volgut tornar-me una d'elles; aquell jardí amarat de sol i roses xopes de rosada em deia el veritable encís de la joia matinal. I digues: Que et digué de mí? Digues... Digues...

CARME. Em feu un present per a tú. Té, aquí al porta-monedes el tinc. Aquest escapulari.

MARÍA. Oh, l'escapulari que tantes vegades jo mateixa havia besat. Té, té, et vull besar més... més... vull amarar-te de llàgrimes, aixís... aixís...

CARME. I jo al món altra vegada. Fugint d'aquesta vida d'amor puríssim per a confondre'm entre el llot de les coses terrenals. Que jo no la sé comprendre la vostra vocació, i, amb tot, en ella hi ha lo que a mi em manca. Jo tinc de viure entre mig d'ànimes indiferents, mentideres, fent-me traició a mi mateixa, als meus ideals, al meu amor, que no em sento amb forces per a ésser com vosaltres... que no puc.

MARÍA. Amiga, amiga, lluita, treballa, estima, que també la trobaràs la pau.

CARME. Com?

MARÍA. Pregant a Déu a casa teva, pregant per Sor Neus, pregant per mí.

MIQUEL SAPERAS I AUVÍ.

EPIGRAMA DEL RELLOTGE DE SOL

El teu braç ert qu'assenyala al no-res,
és un enigma inquietant;
però ve'l sol, a pleret, amb son bes,
i llavors ets l'*Instant*.

Talment la vida pagesa. Ignorada
entre un pendís i un restable mesquins.
Però ve'l Juny i la plana és daurada,
i l'or dels blats il·lumina els camins.

JOSEP M.ª GIRONA.

ELS NOSTRES CLÀSSICS

AUSIAS MARCH

El cultíssim i genial poeta Ausias March, nasqué a València a les darreries del segle XIV.

No hi ha cap fonament prou sòlid per admetre, com han fet alguns crítics, que fos català. Documents tenim que ens obliguen a creure que la seva noble família descendia de l'antic regne d'Aragó i que sa casa pairal, establerta a València, databa dels temps de la conquesta.

De molt jove pogué ja educar-se literàriament en les obres del seu pare el famós Pere March, i en les d'un altre poeta no menys famós, en Jordi de Sant Jordi.

Més tard, per causes ignorades, passà a Itàlia en qualitat de soldat, éssent allí on amb veritable delit i entusiasme es dedicà a un minuciós estudi de Dant i de Petrarca.

Retornat a sa pàtria i mort el seu pare, Ausias, per herència, quedà senyor de Beniargó i Parde-
nes, i d'aleshores tingué de canviar

de vida, obligant-lo el nou estat a fer-se amb la noblesa. Així degué conèixer a una dama, Teresa Bou, que despertant-li un amor estrany gairebé platònic, fou la musa dels seus cants. Malgrat això, per un fenomen que no arribem a comprendre, s'enmullerà una i altra volta.

L'any 1446 figurà a les Corts de sa ciutat nativa i assolí la més alta ressonància en temps del malaurat príncep de Viana, amic íntim i administrador del poeta.

Greument apesarat, havent presenciât la devallada al sepulcre de sa volguda Teresa i la dissort del seu amic, morí plé de santa conformació, en 1462.

* * *

Parlar d'en Ausias March és recordar al més gran dels lírics que vegé'l Segle d'or de nostres lletres.

En els «Càntics d'Amor», magistralment mostra els sentiments del seu cor enamorat, del cor d'un home que vivia fruint interiorment

d'una passió amorosa, contemplant-la d'una manera mística; mística hem dit, sí, car ell estimava.

*Sens lo desig
de cosa deshonest*

adorant la perfecció moral de sa dama, meneçant d'avorrir-la quan li apar menys casta.

Desenganyat potser, al veure que els seus puríssims anhels no tenen per part de l'aimada la deguda corresponència, les paraules dolces, que dominen en els primers cants, esdevenen mots entre amargs i crudels.

Penedit per fi de sa duresa cerca el consol en l'idealisme cristià, i heus-aquí els preciosíssims «Càntics Morals» i el pietós i sublim «Càntic Espiritual».

I quan arriba'l trànsit de Teresa, la seva veu adolorida i trista dicta els elegíacs «Càntics de Mort», on, en mig de plors i crits d'angoixa s'hi troba un text de profundíssima filosofia, que'l mena a la resignació, fent-li exclamar, passat un dolorós moment de dubte,

*la mi'amor
per la mort no és morta.*

És indiscutible la finalitat entre ses obres i les de Petrarca. Aquesta afinitat però, resulta minsa si tenim en compte la gran divergència que hi ha en els principis generals d'ambdós poetes.

Ausias és completament subjectiu, psicològic, íntim; Petrarca és gairebé objectiu, li plauen molt les descripcions. L'un és el poeta de l'ànima i quan parla clou les parpelles per ni veure el món; l'altre es complau lloant la venustat de Laura, glosant les seves galtes, els seus cabells i fent-ne comparança amb la natura.

Aixís doncs no existeix la cega imitació que tractant de desprestigiar-lo, alguns han volgut veure en nostre clàssic.

De la forma no'n parlem. Aprofitant-se del perfeccionament que, a Catalunya, assoliren les formes italianes, degut, sobre tot, a l'esforç de n'Andreu Febrer, usa l'endecasílab amb meravellosa flexibilitat.

Les seves obres foren estampades a Barcelona l'any 1543, dividides en «Càntichs de Amor, Morals, Espiritual e de Mort». Cal advertir que abans ja corrien un cert nombre d'exemplars de la traducció castellana feta per en Baltasar Román, impresa a València en 1539.

Traduccions més dignes d'esmentar pel seu valor literari són la castellana d'en Jordi de Montemayor, l'exquisit imitador d'en Sanazaro, i la llatina del fecund Vicens Mariner estampades respectivament a Madrid i a Tournay els anys 1579 i 1633.

VOREJANT L'IDEA

I L'HOME NOU

Fill d'un pare que vivia de l'esforç del pensament i d'una mare histèrica, governada per escrúpols i desigs, el petit era fluix i esblaiat.

Sempre deia:

—Tinc sòn!— I els pares l'acotxaven i, sense dir-s'ho l'un a l'altre, s'esfereien d'aquella pobresa de força de l'infant.

Quan era més grandet semblava que tornés a néixer.

Va dir un dia:

—Tinc un desig!

I la mare l'escoltava com si's sentís empesa ella mateixa.

Un altre dia va dir:

—Tinc una idea.

I el pare va fer un sospir pregò. Ja tenia una idea? Era ben bé el seu fill.

I com que les idees del pare eren ja com aus fadigades que queien amb les ales plegades damunt el món frisós, abans que'l fill digués l'idea nova l'home va matar i enterrar les seves deixant lliures tots els camins del cel del pensament per a que'ls creuessin les del seu fill que començava a pensar.

II

L'HOME SUBTIL

En l'ampla terrassa tota obscurida pels núvols baixos d'aquella

xafogosa nit d'estiu, ella va dir, amb la mirada al lluny, després d'un llarc silenci:

—Fa estona que miro aquella estrella, ¿veus? allà dalt. L'única que brilla en tot el cel. És petita i tremola. Després se fon. Què lluny, Déu meu!

Cada volta que s'ha amagat l'he donada per perduda i fins i tot m'he distret d'ella, però quan ha passat la darrera esfilagassa del núvol que la tapa, torna de sobte i, obstinada, brilla en la negror del cel, fonda, misteriosa...

I ell, que escoltava assegut indolentment, va respondre encantat:

—Com una idea.

III

L'HOME POC PUR

Vestia sos bells pensaments de massa retòrica i semblaven aquelles comparses que volten els carrers de la ciutat.

La gent les contempla una estona i les oblida.

Un dia va tenir una idea.

L'idea va néixer nua, cegadora, com una donzella que en la nuditat tingués la força. Davant seu tenia oberts tots els camins del món.

Però l'home poc pur s'enamorà de la seva idea, i va acaronar-la massa i la va fer malbé.

R. SURIÑACH SENTIES.

SILUETES DE "MUSIC-HALL"

A CORAL·LINA

Avui que fa el dia tot tèrbol i gris,
podriem parlar de ta vida agitada;
avui que la cara un xic esblaimada
dilueix visible lo amarg del somrís...

Plena d'il·lusions la ment engegada
pel luxe i pel brill d'un fals paradís,
al món dels «foiers» i als balls, vas fê entrada
sense presentir-ne l'ambient malaltís.

Bé prou que has rigut, i has lluitat debades
cercant una joia que no hi pot haver
en aquestes sales pel vici regnades...

Perxò aquesta tarda l'examen seré
de ta vida eixorca, t'ha fet néixe el plô.
Qui sab si és l'inici de ta redempció!

L'ADOLESCENT

L'adolescent entra encongit;
pel braç l'empenyen uns companys
que troben qu'és ben divertit
veure'l com guaita amb ulls estranys.

Cortina amunt; s'alça el brugit.
La pecadora estén paranys;
flamega un cap enterbolit...
neix la virior d'uns catorze anys...

En la penombre confident,
libidinós el petó ardent
d'una mondana, el fa embogir...

A l'endemà quan sa germana
un bes pel front pur, li demana,
la consciència el fa enrogir.

L'HOME VELL

Vós, l'home vell de la cara biliosa,
testa que podria ésser venerable,
d'ulls menuts de fura, quina flama infosa
vostre apetit, palesa insaciable.

Esclau irredent del vici execrable,
us fermen cadenes de lligam nuosa;
passat el camí de passió indomable
teniu com a fita, senectut afrosa.

Quina pena feu, la barba tan blanca!
El rictus amarg que la boca us tanca,
ens diu el secret que serveu avar:
un anhel nostàlgic de creâ una llar.

Ja no hi sou a temps; de vostra vellesa
en serà companya només la tristesa.

DANIEL FORNS I CARRERAS.

NUVOLS D'ESTIU

El vell Andreu ja ens ho havia
dit a mig matí: «No crec pas que
sortiu aqueixa tarda: Aquells nu-
volots negres que pugen de ponent
em fan molt poquet goig».

Nosaltres miràrem el cel: Llis,
ni una boira; tan sols allà, molt
lluny, confonent-se amb l'immensi-
tat del mar, uns núvols foscos,
avençaven lentament com aus ge-
gants.

Escoltant-lo, somriguèrem amb
incredulitat. El sol queia de plè, i
l'atmosfera era pesanta, xafogosa.

Asseguts en mig d'una pineda,
aspirant la flaira dels romanins i fa-
rigoles, contemplàvem el paisatge
meravellós: Boscúries i serralades,
camins i rierols, i als peus la mar,
la mar blavíssima, amb alguna que

altra barca, i una lleugera fumero-
la en llunyania...

Tingué raó l'Andreu. Bentost
haguerem retornat a l'hostal,—una
masia solitària i antiquíssima — els
núvols aquells s'havien escampat
fantàsticament, i el cel havia esde-
vingut una immensa planúria tota
gris, d'un gris emplombicat.

Una remor molt fonda i més per-
ceptible per moments, fou el porta-
veu de la tempesta que arribava;
poc a poc aquella remor esdevin-
gué molt més intensa, i un cop de
vent, precedit d'una aparatosa go-
tellada, feu estremir les portes de
la masia, i açotà furiosament els
arbres dels voltants.

—«Aquesta tarda no anirem pas a la font»—em digué la Rosó, (una moça sana, ben plantada i de cabells negríssims) tot contemplant la pluja, recolzada en un dels rònecs finestrals.

Guaitant-me-la, vàreig assentir, i la perspectiva de trobar-nos per fi plegats algunes hores, em feu experimentar una profunda complascència, complascència fonamentada, per cert, car ja des del primer dia vàreig observar que la Rosó tenia sobre meu una atracció gran.

Després de dinar va començar la pluja pressentida. Els llampecs i els trons se succeïren intermitents; confonent-se amb la remor de l'aigua i dels arbres que es contorsionaven embestits per les ventades.

Paulatinament els estadants de la masia anaren desallotjant el menjador, dient l'un que aprofitaria la tarda per a escriure; l'altre que dormiria un parell d'hores; altres dos que s'asseurién a vora de la porta per a jugar a cartes i mirar com plovia...

La Rosó cosia silenciosament a prop de la finestra. Jo em passejava indolentment, i sostenia amb mi mateix una lluita formidable, puix durant les nostres excursions no havia trobat mai una ocasió per a expressar-li el meu enamorament, i estava neguitós pensant, potser, que aquella tarda seria definitiva.

Ràpidament fou iniciada la conversa. Jo vençent la indecissió, m'asseguí vora d'ella, i tant persuasives eren les meves paraules, tant vehements, que ella acabà per confessar-me que sentia també certa

simpatia per mi. Aleshores, evocàrem les nostres passejades a les fonts, i les nostres converses, i jo li vàreig parlar, amorosit, d'aquella flor que em va donar tant espontània, tornant de la primera excursió...

Callàrem breus segons. La quietud que regnava al nostre voltant era torbada sols per la remor de la pluja que havia aminorat notablement, i jo, emocionat, diguí baixet: «Rosó», i a temps que nostres mans s'enllaçaven amb dolcesa, ella ruboritzada aixecà el cap i els nostres ulls s'esguardaren llargament, amorosament...

La pluja havia acabat. Ressonàren allavors unes petjades que vingueren a interrompre nostre idil·li, i amb una seriositat afectada ella continuà cosint i jo vàreig encendre un cigarret.

—
Passaren feliçment els breus jorns de l'estiueig, durant els quals amb Na Rosó ens patentitzàrem nostre afecte, i en arribar l'hora del meu retorn cap a ciutat, ens acomiadàrem, fent-li jo una ferma promesa, i donant-me ella una tendra i afalagadora esperança.

—
Aquest estiu vàreig tornar a la masia. Ha transcorregut ja més d'un any.

Havia esperat frisosament aquells instants, i les hores del viatge s'em feien inacabables. En arribar, plè d'impaciència, les meves primeres paraules fóren preguntar per Na Rosó. La masovera somrigué beatíficament, i amb son parlar pausat em digué satisfeta: «La noia...? Oh,

va trobar un bon partit... El dia 15 farà justament dos mesos que vàrem maridar-la amb l'hereu de càn Palau...»

Aquestes paraules caigueren damunt meu com una llosa, i tant m'impresionàren, que fins vàreig trasmutar la color.

—Que no es troba bé...? em preguntà tota astorada la masovera.

—Sí..., no és res, no... vàreig cuitar a respondre tot confús, per a no delatar-me. Un poc de mareig del viatge... I pretextant un cançament excessiu em dirigí vers la meua habitació, acompanyat d'un dels moços de l'hostal.

Desil·lusionat vàreig rependre les excursions amb l'Andreu, i casualment als dos dies, tornant de la font, oviràrem cap a ponent uns núvols foscos que avençaven de mica en mica.

—Què, sortirem aquesta tarda...? vàreig preguntar al meu acompa-

nyant amb una ironia amarga, per a ell incomprendible, i senyalant-li els núvols d'allà al lluny.

—No sé que us hi diria —em va respondre. Són núvols d'estiu, que unes vegades donen feina i d'altres passen sense deixar cap rastre. Si dura aquest ventet, me penso, però, que no hi ha por.

En efecte, la tarda fou esplèndida, i com de costum sortírem amb l'Andreu a passejar. En reposar, al cap de bona estona, em va dir, tot carregant la pipa recremada: «Ho veieu com em tingut bon temps? No s'en pot fer cas de les nuvolades d'estiu. Depenen sempre de segons d'on vingui el vent...»

Jo li vàreig respondre amb un moviment de cap. Romanguèrem allà dalt alguns minuts, i ell enraonador, i jo resignat, i recordant les seves darreres paraules, empenquerem poc a poc la devallada...

RAMON ROSELLÓ BRAGULAT.

Les planes de la nostra Revista s'honoren avui amb la publicació de tres composicions inèdites d'un poeta joveníssim, arreballat per la mort quan més gran era el seu entusiasme i quan prometia els fruits més saborosos.

La Redacció de L'IDEA, que serva una bella recordança de l'amic perdut, en evocar-lo melangiosament, es complau en retre-li homenatge, donant a conèixer aquest tríptic, escollit entre les seves darreres produccions.

LA VEU DE L'ONDINA

La nit és quieta, mansament dormida.
Silentes hores al plaer ofrena,
mes, jo qu'em sento pel desig ferida,
empresonada estic morint de pena!...

¡O, qui pogués, la cabellera estesa,
la mà donant-vos, esclatar en una
corprenedora cançoneta, encesa,
que fes lleument ruboritzar la lluna!...

Si Amor les notes del meu plany escolta,
pietós se'n senti i conmogut per elles!!...
Ja els ulls se'm cansen de mirar la volta,
atapaïda de brillants estrelles!!...

Que jo voldria en l'Esperat fiar-los...
Mes carns, tant blanques, poc a poc s'encenen...
Vui altres llavis per poguer besar-los,
el foc trobant-hi qu'els seus llavis tenen!!...

Canteu-ho, *nimfes*, en el llit de molssa,
la ditxa brindo a qui l'hagués somniada,
ara qu'és l'hora, per amar, més dolça,
en el misteri de la nit callada!!...

ACOMIADANÇA

Les tenebres s'han fet damunt la terra
com per màgiques arts d'encantament.
Ara mateix al cim d'aquella serra
hi brillava el sol més esplendent.

Tot d'una, els ocells que concertaven
han sospès el seu cant falagador.
Els cent finíssims raigs que perlejaven
en l'aire, va detindre el brollador.

Les flors espantadices es clogueren,
i l'aire espectatiu es deturà,
i els arbres s'atansaren com pogueren,
i, tots, meravellats, el pas li feren
al Cavall del Silenci que passà.

Natura alçà la veu tota enutjada:

—¿Perquè, sobtadament, s'és fet la nit?

—Perquè ha clòs sos ulls blaus la meua amada
i ha recolzat son rostre en el meu pit.

QUAN VAIG A MISSA...

Quan vaig a missa espero
moltes vegades
que tú primer te senyis
per a senyar-me:

Ta mà exquisida
deixa l'aigua en la pica
més beneïda.

† VICENS ROJAS.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

DESENCANT

La tarda s'envaïa suaument. Les copes dels arbres daurades pels darrers raigs de sol sombrejaven variades figures que la meva il·lusió internada en aquells moments, en l'argument d'una novel·la que estava llegint, les concebia en infinitat de nimfes que vaporoses es submergien en un llac.

Les ombres s'escampaven poc a poc per l'ample parc i els arbres, gronxant-se a l'impuls del ventijol juntaven el seu remoreig al monòton mormolar d'un brollador.

El perfum de les flors havia esdevingut més penetrant i aquella quietud i la serenitat de l'hora m'invitaven a la divagació.

Pressentia quelcom inexplicable. Mon pensament romàntic tal com ho imaginava ho ovirava representant entre els arbres: la meva imaginació es confonia entre les veus que partien a penes perceptibles dels desmais.

Hi havien moments que escoltava: altres que tota la meva atenció concentrava's en unes veus errants i burgits perduts que ressonaven d'un cap a l'altre.

Una veu fonda em despertà d'aquella abstracció.

La penombra havia desaparegut. Disposat a deixar aquells llocs vaig abandonar el llibre que llegia i en la solitud, cercava l'oblit de les coses mundanes.

Remors indefinibles ressonaven pel meu entorn i un lleu trepig va fer-me girar el cap.

La lluna pujava poc a poc, tota esllanguida i a la seva claror vaig divisar un bell faune que esguar dava a les nimfes vora el llac.

Abstret en la meva contemplació transcorregué una llarga estona, fins que abandonant aquells

paratges, emprenguí, no sens certa recança, el retorn vers la ciutat, el remor de la qual es percibia paulatinament.

M'impressionaven les mil formes que la ombra grisa, dibuixava animades pel ventijol llevatí.

Quant més era la meva seguretat i el meu pensament, abstret, es reconcentrava en qualques manifestacions poètiques que aquella nit m'inspirava, i després d'haver caminat una curta estona, oí darrera meu el mateix trepig que havia escoltat feia poc, i instintivament, vaig girar-me, descobrint una ombra que avençava seguint-me a curta distància.—Què passaria per allí en aquelles hores?—No seria una alucinació? O és que una d'aquelles dones ideals venia cap a mí?

La curiositat m'esperonà. Al lluny els arbres del parc remorejaven acariciats per la lluna i pels voltants dels desmais les nimfes i el vell sàtir continuaven enpaitant-se.

Una veu ressonà aleshores dolçament, i jo, seduït per ella, apropant-me al lloc d'aont partí, em vaig trobar després d'uns moments al costat d'una dona airosa, ben plantada; però de llavis pintats d'uns ulls lacius i de provocador somriure.

Vaig guaitar al lluny i les nimfes i el sàtir havien desaparegut.

La realitat havia vençut a la il·lusió, i després de canviar unes paraules vàrem fer finits la nostra ruta.

Una mondana forastera que desconeixia el camí de ciutat, i anava extraviada, m'havia suplicat que l'acompanyés.

ROSSEND HERRERO.

CREPUSCLE

Tot dorm: tot resta encoixinat de fosca. La rústega pagesia que enllà del bosc s'aixeca com balcó de l'esplanada, està trista i silenciosa. Sembla que els boscos i els camps s'hagin fós. Tan sols, s'atalaia enllà, l'ombra d'escabrosos turons que componen una restallera de muntanyes gegantines. Grills i granotes repeteixen sempre son impertinent cant. Un aïret suau i fresc fa rondinar cançons en els pins i els canyars i escampa arreu un perfum que ha arrencat dels romanins i flors boscanes, com si volgués harmonitzar aquelles hores tètriques.

Tot dorm encara. En el poble rònec que en un reconet d'una clotada, jau cobert de boira, res dona senyal de vida. Fins sembla que la fosca se l'hagi engolada. Passa per l'espai un ocellot gros indecís, l'aleteig del qual interromp, per breus moments, la beatífica quietud que impera i torna a quedar com abans dormint tot.

Per la part d'orient comença a veure's una feble resplandor. Sembla que s'encenguin les muntanyes. El mantell de la nit, ja és impotent, no pot encoixinar-ho amb sa misteriosa fosquedat. I fuig d'aquell lloc com perseguit per un terrible enemic.

De la capelleta de negroses parets, n'ha eixit un so suau i melangiós, que ha retrunyit dolçament per tota la vall. Es el toc d'Àngelus. Que dolços cauen els cants de la campana en el fons de l'ànima. ¡Que bé lliguen amb l'encís del

misteri i de les grandeses de la poesia en aquella hora sublim!

Tot dorm encara. La foscó desapareix depressa, com ferida per la resplandor del sol, que majestuosament ressuscita darrera d'aquelles muntanyes que, en principi, semblava que es cremessin. Escampa's alegre la mirada i veu el paisatge i els poblets sumisos i resignats.

Els ocells canten, els arbres s'omplen novament de vida i el paisatge, tot fa ofrena a la nostra mirada, de son encant i vert transparent.

I aleshores, el sol que ja és alt torna a mostrar son etern somriure tal volta veient la grandiositat de la naturalesa. Mes, mon rostre en veure ple de vida el que abans semblava mort, dibuixa, sens adonar-me'n, les mateixes expansions d'alegria que el sol.

JOSEP BUSQUETS TENAS.

DEL CARNET CIUTADÀ

Les primeres halenades tardorals han fet extremir els arbres de la nostra ciutat, i colpides per una esgarrifança, les fulles seques han alfombrat nostres vies i passeigs.

Capells de palla; trajos vaporosos i de cent colors; escots atrevídissims; braços tornejats i horxates valencianes: Vostra desaparició és imminent: Ho pregona com el ressó d'un càntic funerari, el triomf del primer abric saturat de naftalina, i la llum d'acetilè de la primera castanyera...

UAB MARCEL.
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LA FLOR DE LA GINESTERA

(FANTASIA LLEGENDÀRIA)

En la diada primera
del Corpus encisadô,
la flor de la ginestera
va volguê anâ a processó.

Va passâ una pageseta
i ella va parlar-li així :
—«Donzella, la donzelleta
¿eh, que em vols deixar vení?

»Em podràs dû empresonada
»en tes mans de blanc marfil,
»o en la falda, arreconada
»com l'herbeta més humil

»Mentre pugui ésser a vila
»en passar la processó,
»jo vindré igualment tranquila
»si em duus lliure o en presó.»—

La pagesa, amb joia viva,
n'ha cullit un faldat plé;
quan a vila, amb ella arriba
veu la processó que vé.

S'agenolla i jup la testa
amb les mans damunt del pit...
Aleshores la ginesta
de la falda li ha fugit.

I al bell mig de l'ample via
de genolls devotament,
abrandada d'amor pia,
també espera al Sagrament.

Un desig tan viu l'arbora
de poder-lo contemplar
que per veure'l de la vora,
fins es deixa trepitjar.

Més Jesús, en paga dolça
de l'amor que li ofereix,
l'or de la Custòdia espolsa
i amb aquell or la vesteix.

Pel Corpus Sant, la ginesta,
plena encar d'agraïment,
fa de catifa xalesta
al Santíssim Sagrament.

FRANCESC GAY, PVRE.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINCH
— BARCELONA —

LLETRES ESTRANGERES

NÉERA

(IDILI D'ANDRÉ CHÉNIER)

Com en sa mort, per la darrera volta,
el cigne canta de sa veu tan dolça
que ha de donar l'adeu! aquesta vida;
així amb sos ulls plens de llangô i tristesa
pàl·lida obrí la ninfa sos bells llavis
i en un darrer esforç així es planyia:

«Oh del Sibet, les nàiades lleugeres,
trenqueu les trenes al damunt ma llosa!
Clinias, adéu! no tornarà ta aimada.
Oh cel, oh terra i mar; valls, fondalades
flors i grans boscs i ombrívols cavernes
recordeu-li el meu nom en sa memòria
Néera tot son bé i amor, Néera!
De sa Néera que per ell la casa
va deixar de sa mare i fugitiva
de ciutat en ciutat va anar erranta,
i els seus ulls aixecar-los no gosaba
al davant de cap home. Ara que el astre
dels dos germans de la formosa Helena
guí la teva nau en el mar Jònic
i en el Pest que és verger de placidesa
dos voltes l'any hi cullis belles roses.
Si a la posta del sol amb melangia
s'adorm ton cor en dolç i suau somni
allavors sí, oh Clinias! crida'm, crida'm,
la meva ànima erranta entre el fullatge
frisarà. Sobre el vent, sobre els núvols
tu la veuràs baixar; o de la mar fonda
s'elevàrà com somni envers el aire;
i ma veu tendrà i dolçament planyenta
t'endolcirà al fugir la teva vida.»

J. M. ROVIRA ARTIGAS, *trad.*

ANDRÉ CHÉNIER (1762-1794). — Nascut a Constantinopla, de mare grega, anà a França als dos anys, acompanyat del seu pare que era cònsul.

André Chénier comença els estudis al col·legi Carcassonne distingint-se per son gust i son talent a la poesia. Fixa a París definitivament als 28 anys després de varis viatges per Suïssa i Anglaterra.

L'anhel d'en Chénier era el d'introduir a la poesia francesa el gust delicat de la forma grega. Chénier fou en la seva poesia més clàssic i més modern; ho resumeix les mateixes paraules d'ell: «Sur des pensées nouveaux faisons de vers antiques.» Fou un pagà fervorós; sa poesia és tota sensual més amada de beutat.

Obtingué també en la vida política diferents càrrecs i moltes controvèrsies que consumien la seva salut. Sovint passava quelques temporades en una quinta que tenia el seu germà a Versalles. Experimentà nou apassionament que el consolava de les seves tristeses. En admirables estrofes cantava l'objecte del seu amor ocultant-lo baix el nom de Fanny. El 6 de Gener de l'any 1794, trobant-se a Passy a casa de Mme. Pastoret, entrà el Sr. Guenot portador d'una ordre per a pendre a dita senyora. André Chénier s'hi oposà i fou aquesta la causa perquè fou conduït a les presons de Saint Lazare. Un amor mesclat de melangia el distregué en la seva presó. Celebrà a la duquesa de Fleury més coneguda pel nom de comtesa de Coigny, presonera com ell, en les admirables estrofes de «La jeune captive».

En và s'intentà el deslliurament d'en Chénier i a la vetlla del 8 Thermidor, quan sols comptava el poeta 30 anys fou tret de les presons de Saint-Lazare per haver-lo condemnat a pena de mort.

Per aquest motiu l'obra d'en Chénier és restat inacabada.

Queden però com a fruit d'una intel·ligència ricament dotada les immortals obres:

«Elégies et Ydylles». «Yambes» (poema inacabat) i qualche altre obra, editades després de la mort del poeta, a París.

EL FAEDOR DEL BÉ

DE OSCAR WILDE

Oscar Wilde (1856-1900. — Home dissortat, fou eminent poeta, estilista admirable i crític de percepció acurada i subtil.

Es digué ell mateix, deixeble de Flaubert, Pater, Keats i Maeterlink; però hom ha trobat en les seves obres millor l'influència de Mateu Arnold i Robert Browning.

«Salomé», la concepció cabdal de Wilde (escrita originàriament en llengua francesa, és esdevinguda ja clàssica en la Literatura moderna.

Wilde en la «Renaixença de l'Art anglesa» i en els assatjos aplegats sota el títol «El Crític artista», fonamentà els principis d'una nova filosofia estètica, la divulgació dels quals, és ben de doldre no fos a bastament espanyola.

Esmentarem entre la producció forsa abundosa de Wilde, les obres següents: «El ventall de Lady Windermere», «L'importància d'ésser l'Ernest», «Un marit ideal», «El crim de Lord Artur Savile», «Una dona sens importància», «Salomé», «De Profundis», «Intencions», «Renaixença de l'Art anglesa», «El Crític artista», «La decadència de la mentida», «Trem, llàpiz i verí», «La veritat sota les màscares», «El Príncep», «El pescador i la seva ànima», «El fantasma de Canterville», «El retrat de Mr. W. H.», «L'origen de la Crítica històrica», «Poemes en prosa», «Poemes i balades» i «Contes».

La prosa de Wilde, és tota claredat, desnua dels preciosismes que l'autor mateix semblava admirar en sos contemporanis. Mants contes i assatjos de Wilde, foren, un temps, textos, per a l'ensenyança de l'Anglès a les escoles de Hungria, Rússia i Escandinàvia.

Les obres de Wilde totjust ara van incorporant-se, pausadament encara, a la Literatura castellana. En català, són gairebé desconegudes.

Del volum «Selected prose of Oscar Wilde» (Methuen & Co., Ltd.—Londres—4.ª edició) havem traduït aquest poema, amb la fesi del qual només podríem sentir-nos identificats si hagués estat concebuda davant l'ingratitude humana pels benifets de la Providència.

Era de nit i Ell anava tot sol.

I albirà en llunyedança, els murs d'una vila i se'n hi anà devers.

I quan n'estigué a la vora, percebí dins els carrers que hi eren enclosos, brugit de joia i el remoreig sonor de molts llauds.

I Ell trucà a les portes de la muralla i un dels centinelles l'obrí.

I Ell esguardà desseguida una casa que era bastida tota de marbre amb belles pilastres de jaspi al davant. Els pilans eren relligats amb garlandes d'aromoses flors i, dins i fora, hi havien atxes de fusta de cedre.

I Ell entrà dins el palau.

I quan hagué travessat l'atri d'alabastre i de pòrfid i fou pervingut a la gran sala de festes, hi havia jascent damunt d'un catifall de porpra, un home jove, el cabell del qual era enjoiellat de roses roges i duia els llavis ensagnantats de vi.

I Ell apropant-se-li i tustant-lo a l'espatlla, li demanà: «Per què vius així?»

I el jove, mirant-se'l i reconeixent-lo, respongué: «Jo era un llebrós i vos em guaríreu; com voleu que visqui altrament?»

I Ell sortí d'aquella mansió i se'n tornà al carrer.

I en el carrer, després d'un moment, vegé passar una fembra el rostre i la vestimenta de la qual eren pintats i els peus calçats amb guarniments de perles. I darrera d'ella, anava cautelosament com un caçador a l'aguait, un jove vestit amb una túnica de colors. La faç de la dona, era bonica com la d'un ídol i els ulls de l'home guspirejaven de luxúria.

I Ell caminà llestament i deturant l'home li preguntà: «Per què't mires tant aquella dona i d'aquesta faïçó?»

I el jove, en adonar-se de qui era Ell, feu-li de resposta: «Jo era orb i vos em donàreu la visió; quina cosa millor podria jo esguardar?»

I Ell aleshores, marxà endavant i agafant-li d'un plec el vestit llam-pant digué a la dona: «No hi ha, potser, cap altre via per on pugas anar, que la del pecat?»

I ella en girar-se, es posà a riure i contestà: «Però vos em perdona-reu els pecats i aquesta ruta em plau.»

I Ell sortí de la ciutat.

I quan en fou eixit, trovà assegut a la vora del camí, un home jove qui plorava.

I Ell se li apropà i amoixant-li els rulls de la testa, invocà: «Per què plores?»

I l'home en veure'l, digué: «Jo era mort abans i vos em llevàreu de la tomba; què puc fer sinó plorar?»

JOSEP FLO (*traduït*).

ACOTACIONS

UN LLIBRE

Un llibre sempre és oportú en ésser arribat a nostres mans; en fullejar-lo aquesta oportunitat esdevé o no palesable, amb més o menys profit intel·lectual.

Jo en començar a llegir-lo sento una lleu inquietud o vagament de susceptibilitat que confesso em sol succeir també mantes vegades al conèixer una persona per primera volta. Estudio les seves gestes, fixo la meua atenció en els seus més ínfims detalls i peso espiritualment la valor de les seves paraules. De tot ço no diré que en tregui la veritable personalitat del meu interlocutor, però sempre en solc deduir un profitós al·liconament.

I el llibre cal dir no és res més que una narració de ço que el seu autor m'hauria explicat personalment, sinó amb el mateix lèxic amb una idèntica fonamentació que'l guiaria.

En trobar-me enfront d'un llibre sento el mateix frisament que si

trobes enfont meu, el seu autor. Si així fos jo voldria observar-li les meves raons i àdhuc potser iniciariem una pseudo-controvèrsia. Lla-vors, a mon juí, s'esdevindria la valor veritable del llibre, ultra no s'arribés a la seva plasmació material.

Un instant de calma en nostre esperit, i un interval de lassitud física són sempre propicis a la lectura, i un començament de lectura tot i essent sempre atractívol, ens és plaenta sempre la seva continuïtat?

Hi ha qui poc o molt ingènua-ment estima més l'ornamentació d'un llibre, que'l seu contingut. Són aquests els que declinen més la seva atenció en preuar les tapes, l'impremta o el rel·ligat i amb tot i el criteri que ells en formen, no creus tu, lector amic, que no deixen emperò de conceptuar en l'estètica d'un llibre?

P. DEULOFEU GOL.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LLIBRES

«L'oreig entre les canyes»: Rims
de Josep Carner: Editor Lluís Gili.

Heusaquí un llibre dels que honoren la nostra llengua, i heusaquí un llibre de síntesis literària aon s'agombola tot el grau de mestria i d'inspiració més depurada del príncep de la Poesia Catalana.

I dir això no és dir poc si ajuntem encara a la facilitat i a l'ironia portentosa del nostre poeta, la gran, la suprema elevació del llenguatge i de la sintàxis catalana.

Evidentment en mig de la Beutat corprenedora de les volades líriques de les seves poesies com «La fulla» i «Canticel», ajuntar-hi la bellesa de la forma i de la sensibilitat és arribar a un grau de depuració que no creiem hi hagi arribat cap altre poeta català.

En Josep Carner ha demostrat en el seu darrer llibre que el poeta de «Els fruits saborosos», «Monjoies», «Sonets», «Paraules al vent», plens de anunciacions, de facilitat i de fina ironia, podia arribar als límits de la més alta inspiració i elevació amb «L'oreig entre les canyes» on ademés de la poesia purament lírica, hom troba compenetrada la poesia èpica com en «El salt de la mar» i altres.

El moment de restauració del pensament en la poesia iniciat per En Maragall, troba amb En Carner el grau de depuració de la forma i el Verb; noves llusssors s'obren en la nostra poesia i noves sensacions es desvetllen. En Carner és ademés el poeta de la plàcida serenitat. Els seus versos són elegants i ben cisellats com els rítmics d'en Henri de Régnier i altres poetes de l'escola simbolista francesa, posseint ademés l'ironia i l'ingenuïtat.

Congratulem-nos que tan prompte pugui arribar a una tan bella depuració el nostre poeta boi esperant, però, que porti nous tresors (després dels molts que ha dut) a la Poesia Catalana.

I. M. R. A.

«Preludis Lírics»
de J. Vives i Borrell.

Si en aquest llibre no constés el nom de l'autor sols al començar a llegir-lo ho endevinaríem. I és que en Vives i Borrell s'ha fet conèixer pels Jocs Florals (aon mantes composicions li han sigut premiades) precisament per la fogositat de sos treballs aon quasi sempre predomina l'amor una mica voluptuós.

En general aquest llibre peca de massa verbositat i poc lèxic. Hi ha poesies fins un poc descuidades, com passa amb les que fa rimar «miracle» amb «perdurable» i «ubaga» amb «encantada». Això no vol dir que

en *La plana encesa* l'autor sap demostrar que és tot un poeta i en *La primera tarda de Juliol* cisella les estrofes amb pulcritud. Molt ens han plagut també quiscun dels sonets que hi han a l'acabament del llibre. D'en Vives i Borrell havem d'esperar treballs en abundor i tenim dret a exigir-li que tots siguin com «La plana melsa». Té inspiració, sols li manca retocar més els seus versos i enriquir-los amb un lèxic que els fassi variats i interessants tot-hora.

«Selvatana Amor»
de Guerau de Liost.

Un llibre d'en Guerau de Liost és sempre com una mena de món aon hi dona de bo estar-hi. Ha més en ses concepcions un no sé què de plàstica que les fa humanes, tot i essent elles perfectes visions de poeta observador. En totes les coses que canta (les muntanyes, els rius, els camps de fajol, la dona casolana i la masovera, i tot lo que en el món representa un encís) s'hi sap identificar tant que apar hi troba ànima, i és més encara, fins quan en mig dels seus versos hi posa una imatge vulgar (que en molts escriptors els hi resultaria de paper) ho fa amb una ingenuïtat i una justesa que hom en resta admirador. Aixís mateix passa quan, bo i parlant de la lluna, diu:

S'embulla en els fils telefònics
si passa brunzent el carril.

Aquest últim llibre que ha publicat suara és seguidor de totes les belleses dels seus germans «La Montanya d'Amethystes» i «Somnis». Està sub-dividit en set diguem-ne coleccions: «Selvatana Amor», «Cicle Major», «Cançon», «Idil·lis», «Eximpli», «Cicle Menor» i «Retorn». Aont es lo mellor llibre?—Que és més exquisit, una posta de sol o el naixement de l'Arc de Sant Martí?

Aixís en els llibres d'en Guerau de Liost, si en «Elegia» hi ha una suptibilitat exquisida i fina, «Marianna» és una «imatge feta amb la destrat» de la pedra d'un penyalar. Quan en «Nocturn» ens diu lo íntim del llit pairal quan abraça l'esporguida dona, que té por dels llamps i terratrèmols, i ho fa amb una delicadesa corprenedora, en «Trinitat pagesa» plàsticament ens mostra l'hereu, la nora i l'avi, que tornen del camp, i en sentir que de l'invisible altura devalla el toc d'oració, resan, devotament, l'àngelus.

Nosaltres, els de L'IDEA podem felicitar-nos d'haver gustat una de les belles composicions d'aquest volum, tal vegada primer que ningú. Visitem en Guerau de Liost exposant-li el nostre anhel de

fundar una revista. Li demanàrem un treball seu. I ell, espontàniament, ens donà «L'encontre nocturn», diguent-nos que formava part d'un llibre que tenia a l'estampa. Havíem d'anar depressa, doncs, en publicar-lo. Primer sortí el llibre que nostra Revista. I avui, en parlar de «Selvatana amor» plau-nos finir publicant la bella poesia que el poeta posà a les nostres mans:

L'ENCONTRE NOCTURN

Passa la nit invisible endolada
amb la safata d'argent a captar
que és una lluna rodona, afonyada.
I la sol du com un disc a la mà.

La seva roba serà espellifada?
traus i clivelles no es poden comptà.
fan de la roba un cedaç : l'estelada.
El guspireig de la pell traspuà.

Passa la nit, el refrec del vestit
un aire fa que és el vent de la nit.
Els vianants que s'arrisquen esguarda.

I de sentir la punyida en el pit,
d'aquell mirar de la nit, fit a fit,
els atueix un calfred de basarda.

És un sonet original, d'imatges realment observades pel poeta i que ens encomana la subtilitat de la nit quan camina poc a poc per damunt la nostra vida.

M. S. A.

NOTUL·LES

L'Escola Catalana d'Art dramàtic farà la seva presentació en la present temporada el dia 3 del corrent i en el teatre *Eldorado*.

Sabem que tenen el propòsit de representar qualques produccions de l'Ibsen, com també que l'escenificació d'una famosa obra de Goethe. Igualment ens han notificat que a Terrassa i a Sabadell donaran una tanda de representacions, estrenant quiscunes obres de novells autors.

Felicitem a en Gual que tan treballa pel nostre teatre i desitjariem que la Mancomunitat aixequés per aquesta Escola Catalana d'art dramàtic un bon local, aon poguessim admirar sempre les creacions de la senyoreta Tapies, d'en Claramunt, primer actor, dels senyors Cumellas, Xuclà i tots els bons elements de l'Escola.

La Joventut Nacionalista de Sabadell ha fet una edició, en un volum superbament presentat, dels treballs literaris que es premiaren en l'últim concurs o Jocs Florals cel·lebrats fa poc en aquell casal. Dient que el gran traductor de Shakespeare, en Magí Morera i Galícia fou el president del jurat, ja podeu figurar-vos la vàlua del llibre, que, com han dit alguns periòdics, restarà en l'història de nostre literatura com una perfecta antologia.

Per tal d'aportar un esforç que representi el voler de nostre poble, per totes les viles, llogarets i ciutats es cel·lebraran actes pro-monument Guimerà.

Contribuim-hi tots, catalans, a que sigui digne del poeta la nostra obra; és un deure que hi tenim, que pla bé s'ho mereix qui tan alt ha posat el nom de Catalunya.

Com a curiositat que no deixa de tenir els seus ribets de graciosa, cal esmentar el fet de que en els Jocs Florals cel·lebrats

suara a la Bonanova, el premi ofert per la U. M. N. a un treball que cantés en nostra parla las glòries d'Espanya, ha tingut que declarar-se desert...

Ha mort a Manresa, l'escultor Eduard B. Alentorn. Nasqué a Falset en 1865. Estudià a Llotja i feu un viatge per Itàlia. Quan es cel·lebrà en nostra Ciutat un concurs per tal d'eregir al Parc el monument a el general Prim, ell guanyà el segon premi. L'imatge de Santa Elena que hi ha al cim de nostre Catedral barcelonina també fou per ell cizellada. Innombrables treballs deixa escampats, que proclamen arreu el seu art exquisit.

Descansi en pau l'eminent escultor català.

Ha mort últimament la senyora Humphry Ward, popular i culta novel·lista anglesa, als 64 anys d'edat, després de profitosa i noble carrera. Les seves obres: «Robert Els mere», «The History of David Grieve» i la novel·la pòstuma «Harvest», restaran com perpètua recordança de tan eminent novel·lista.

És una actualitat de la crítica francesa el comentari dels tres nous acadèmics que ocupen les vacants del Marqués de Ségur, Rostand i Etienne Lamy.

Els tres nous successors són: M. J. Bédier, gran filòleg i crític literari; Marqués Robert de Flers, col·laborador de Caillaud; la designació del qual es pot considerar com una ironia de la Acadèmia francesa, i el tercer André Chevrillat, nebot de Taine, autor de «Etudes anglaises» i «Angleterre et la guerre», el qual escrigué «L'Hàbit verd», picant burla dels acadèmics.

Imp. Social: Santa Madrona, 21 i Vilanova i Geltrú

ANGUERA I COMP.^A

APARTAT DE CORREUS 191

TELÈFON 249 H

BARCELONA

GRAN FÀBRICA DE GRASSES I OLIS PER AL COMERÇ I L'INDÚSTRIA

És la primera casa de Catalunya que ha instal·lat
en son grandíós estatge d'Hospitalet, els aparells
moderns i altres avenços a l'estil de les més
renomnades fàbriques del món.

BAR MONTSENY

DE

FÈLIX FERRER MESTRES

VERDI, 55 : ESMARAGDA, 8

GRÀCIA

REPRESENTACIÓ I DIPÒSIT DE
CERVENA PETRY
ANÍS CATALUNYA
XAMPANY FREIXENET

◆ DESPATX DE VINS
◆ — DE —
◆ TOTES CLASSES
◆
◆ PROPIETAT A
◆ SANT SADURNÍ
◆ DE NOYA

■■■■■■■■■■ SERVEI A DOMICILI ■■■■■■■■■■

ANGUERA I COMP.

BARCELONA

GRAN FÀBRICA DE GRASSES I OILS
PER AL COMERCÍ I INDÚSTRIA

Les primeres i úniques que s'instal·len
en les grans fàbriques d'oli i de gras,
modernes i amb les últimes
modificacions.

ARMER
SOCIAL
JVERN

BAR MONTSENY

FELIX FERRER MESTRES

GRÀCIA

DESPATX DE
TOTES CLASSES
PROPIETAT
SANT MATEU
DEMO

REPRESENTACIÓ D'UN DE
CERVEZA PETRY
ANIS CATALUNYA
XAMPANY FRENCHNET

ARMER I A DOMICILI